

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 8606/15
27.04.2018.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби А.А. из ...,, против туженог Градског већа града Београда, ради поништаја решења број 434-224/15-ГВ од 26.03.2015. године, у предмету локалне комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Секретаријата за финансије Градске управе града Београда-Управе јавних прихода града Београда, Одељења јавних прихода за подручје Градске општине Врачар, број I-02-434-1Ф/3717-07-020 од 31.12.2007. године, којим је тужиљи утврђена локална комунална такса за истицање фирме на пословном простору у ..., у улици, за период од 01.01.2007. године до 31.12.2007. године, у износу од ... динара.

Тужбом поднетом Управном суду дана 05.06.2015. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да јој је првостепено решење које је донето дана 31.12.2007. године, уручено 18.03.2008. године, односно два и по месеца по истицању календарске године за 2007. годину, што по мишљењу тужиље значи ретроактивно утврђену обавезу за локалну комуналну таксу за истицање фирме на пословном простору у ..., у улици Даље наводи да је према поуци о правном леку, изјавила жалбу Министарству финансија, Пореској управи, Регионалном центру Београд, о којој је после четири године одлучило Градско веће града Београда,

решењем од 04.10.2012. године, које је пресудом Управног суда поништено и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање, након чега је Привремени орган града Београда донео решење дана 09.12.2013. године, које је такође поништено пресудом Управног суда 22 У 2434/14 од 05.02.2015. године, у чијем извршењу је након тога донето оспорено решење. С тим у вези указује да тужени у образложењу решења није навео пропис нити правни основ на основу кога је дошло до промене надлежности Градског већа града Београда, при чему је неспорно да је жалбу изјавила првостепеном органу за другостепени - Министарству финансија, Пореској управи, Регионалном центру Београд, како је то и било наведено у правној поуци и да су погрешно примењене одредбе чл. 151. ст. 1., 165. ст. 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и одредба члана 160. став 1. тачка 7. истог закона. Даље наводи да је чињенично стање погрешно утврђено, да се у списима налази службена белешка службеног лица којом је констатовано да је по извршеном увиђају на адреси у ... утврђено да тужиље на вратима има истакнуту фирму, али да су ти докази ирелевантни, јер се односе на 2008. а не на 2007. годину, при чему је тужилца за 2008. годину ослобођена плаћања комуналне таксе, управо из разлога што нема истакнут назив или име на пословном простору. Даље наводи да је Законом о финансирању локалне самоуправе, и изменама и допунама тог закона, које су ступиле на снагу 29.02.2012. године, а примењују се од 01.10.2012. године, укинута локална комунална такса за истицање фирме на пословном простору. Истиче приговор апсолутне застарелости потраживања, сагласно одредби члана 114. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Поднеском од 20.11.2015. године, тужилца је предложила да суд обавезе туженог да јој надокнади трошкове управног спора, ближе опредељене у наведеном поднеску.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), решио предмет без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиље, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем тужилци утврдио локалну комуналну таксу за истицање фирме на пословном простору за 2007. годину у ..., ул. ... број ..., сагласно одредбама чл. 12. и 15. став 1. тачка 1. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06) и члана 3. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда ("Службени лист града Београда", број 30/02...19/07). Ово јер је у проведеном поступку, у којем је тужилци омогућено учешће и у вези са којим је састављен Записник број број 434-1ф/3717-07-020-3 од 09.06.2008. године, утврђено да тужилца има истакнуту фирму на пословном простору у ..., ул. ... бр. ... (што се види на фотографији приложеној уз записник од 09.06.2008. године и што је констатовано службеном белешком од 08.04.2008. године), која фирма се налази у другој зони и да комунална такса за адвоката, за период од 01.01.2007. до 30.06.2007.

године износи од 12.357,60 динара, а за период од 01.07.2007. године до 31.12.2007. године износи од 13.284,40 динара, сходно Таксеним тарифима које су саставни део Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда (“Службени лист града Београда”, број 29/05) и Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда (“Службени лист града Београда”, број 19/07), након умањења од 80%, сагласно тачки 4. подтачка 4) ових Одлука.

Код напред наведеног, и по оцени суда правилно је поступио тужени када је одбио жалбу тужиле, дајући за донету одлуку довољна разлога, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Оцењујући наводе тужбе којима тужила указује да јој у пореском поступку није омогућено учешће, па у вези са тим ни могућност да се изјасни о битним чињеницама и доказима од значаја за правилно решење у тој правној ствари, суд налази да исти нису основани. Ово стога што се у списима предмета налази Записник сачињен у поступку по жалби изјављеној на решење о утврђивању комуналне таксе за истицање фирме на пословном простору за 2007. годину, број 434-1ф/3717-07-020-3 од 09.06.2008. године, који је тужила својеручно потписала, а у ком записнику је садржана изјава тужиле којом оспорава основ и висину утврђене обавезе, али не и чињеницу о истакнутом називу, осим што је у истом навела да је назив истакнут на вратима која се налазе унутар зграде. Имајући у виду наведено, као и фотографију са лица места, садржану у списима предмета, суд је наводе тужбе да, у вези са утврђеном обавезом тужиле која се односи на истицање фирме за 2007. годину у списима нема доказа, оценио као неосноване.

Нису основани ни наводи тужбе да се из образложења оспореног решења не види на основу ког прописа је првостепени орган предметну жалбу доставио туженом на даљи поступак, с обзиром да је у оспореном решењу наведена одредба члана 91. Одлуке о Градској управи града Београда, сагласно којој одредби је Градско веће града Београда надлежно да решава по жалбама изјављеним против првостепених аката Градске управе донетих у оквиру изворних послова града, осим ако законом није друкчије одређено. Напред наведено, сагласно је и одредби члана 60. Закона о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС”, бр. 62/06), важећег у време доношења првостепеног решења, према којој одредби јединица локалне самоуправе у целисти утврђује, наплаћује и контролише јавне приходе из члана 6. овог закона почев од 01.01.2007. године; као и одредби члана 160. тачка 7б. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02...68/14), важећег у време одлучивања другостепеног органа по жалби тужиле, према којој одредби Пореска управа одлучује само о жалбама, односно по правним лековима, уложеним против пореских управних аката које од 01.01.2013. године донесе јединица локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из члана 2а. став 1. овог закона. Исто је у складу и са одредбом члана 2а. став 2. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом одредбом је прописано да код утврђивања, наплате и контроле јавних прихода и споредних пореских давања из става 1. тог члана, издавања прекршајног налога, као и код подношења захтева за покретање прекршајног поступка за пореске прекршаје надлежном Прекршајном суду, надлежни орган јединице локалне самоуправе има права и обавезе које по овом закону има Пореска управа, осим права и обавеза које се односе на, између осталог, одлучивања по правним лековима, уложеним против пореских управних аката које донесу организационе јединице Пореске управе, односно против пореских управних аката које од 01.01.2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку за изворне јавне

приходе из става 1. тог члана. Имајући у виду да је у конкретном случају жалба поднета против акта који се односи на утврђивање изворних јавних прихода јединице локалне самоуправе, то је и по оцени суда правилно поступио првостепени орган када је, применом одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, предмет проследио надлежном органу на даљи поступак и одлучивање.

Увидом у списе предмета, суд је такође утврдио да је другостепено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 22 У 2434/14 од 05.02.2015. године и истим су, према стању у списима предмета, отклоњене неправилности на које је том пресудом указано, имајући у виду да је оспорено решење потписао председник колегијалног органа - Градског већа града Београда и да се у списима налази потписани и оверени Записник о већању и гласању са предлогом за донету одлуку, са којих разлога су наводи тужиле супротни изнетом, оцењени као неосновани.

Нису основани ни наводи којима се указује на застарелост утврђивања предметне обавезе и с тим у вези на повреду одредбе члана 114. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, имајући у виду да се ради о обавези тужиле насталој у 2007. годни, која обавеза је утврђена решењем првостепеног органа од 31.12.2007. године, с тим да се застарелост наплате утврђене обавезе, односно потраживања исте, може истицати у посебном поступку извршења те пореске обавезе.

Код напред наведеног, суд је наводе тужбе оценио као наводе без утицаја на другачију одлуку у овом предмету, с тим да су ти наводи већ истицани у жалби и као такви правилно оцењени у образложењу оспореног решења, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01 и "Сл. гласник РС" бр. 30/10), са којих разлога оцена тих навода није посебно образлагана у овој пресуди.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући о трошковима овог управног спора, сагласно одредбама чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, Управни суд је, имајући у виду успех тужиле у спору, сагласно одредбама члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11,55/14), нашао да захтев није основан, са којих разлога је донета одлука као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 27.04.2018. године, 17 У 8606/15

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ